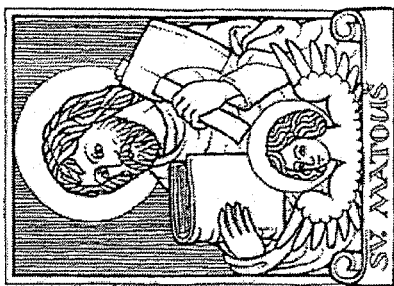

MATOUŠ

ČÍSLO 62

Prázdniny a dovolená 2009.

Občasník farního společenství Fryšavy a Sněžného.

Deset měsíců je pro nás škola povinností každodenní, ale za pár dní konečně nastane ten úžasný čas prázdnin! Ovšem těm skutečně krásným dvěma měsícům volna ještě předchází vysvědčení. Možná je očekáváte s ledovým klidem, možná se vám svírá žaludek, jen na ně pomyslete.

Ať už patříte do jakékoli skupiny, na jednom se asi shodneme všichni: ve škole se dá zažít i kupa legrace. A není lepšího důkazu než poznámky v žákovkách. Tak se společně zasmějme nad vším, co se ve škole může stát.

Někdy člověk nevěří svým vlastním očím, když si poznámku přečte. Jak tohle dokázali?

- Lezl do pětimetrové výšky na třimetrový strom.
- Mlátí lavici o strop.
- Otevřel dveře tak, že nešly zavřít.
- Jezdí nosem po lavici, aby to pískalo.
- Rozbila spolužákovi svačinu.
- Běhá po třídě a zvrací židličky.
- Jeho dolní končetiny se nacházejí mimo školní budovu. (Seděl v okně)
- Kopla spolužáka a rozlomila mu sádku na noze.
- Na hodinu fyziky přišel o 45 minut později.

Taky máte někdy pocit, že se učitelům nikdy nezavděčíte?

- Při mé hodině se snažil být hodný. Až moc.
- Svým zpěvem úmyslně ruší hodinu hudební výchovy.
- Pořád se hlásí.

Přišla do školy, když bylo ředitelské volno.

Je pravdou, že to s námi někdy učitelé mají těžké.

- Když jsem odstartoval přespolní běh, utekl domů.
- Když jsem vašeho syna vyvolala k tabuli, opáčil mi: Piš pět, svačím.

• Simuloval zvonění školního zvonku budíkem, když se mu na to přišlo, ještě tvrdil, že ho o to školník požádal.

• Váš syn při vyvolání k tabuli zakřičel, že chybí, vyskočil oknem a zavřel se na záchodku.

• Neměl žákovskou knížku a odmítal mi ji dát.

• Vyvolán prohlásil, že nebude odpovídat bez advokáta.

• Nosí do školy příliš krátké sukně, takže vzbuzuje u spolužáků větší pozornost než já se svým výkladem, prosím o prodloužení.

• Nabádá spolužáky k útěku ze školy, při tom křičí: Hromadný útěk z vězení!

• Váš syn považuje za samozřejmé procházet se při hodině matematiky po lavicích.

• Olizuje temperové barvy a diví se, že pak zvrací.

• Při hodině hraje pískvorky a pak buď nadává, nebo se hlasitě raduje.

• Honza zakřičel „Ticho“, třída ho vyslyšela a on ze sebe vypustil toxické plyny, což bylo slyšet po celé třídě.

• Přinesl do hodiny prášek na pečení a předstíral prodej drog.

Když má učitel(ka) umělecké sklony, tak i poznámky může psát poeticky.

• Plive kuličky z železné trubičky.

• Močí do výše očí.

• Na zem plival. Josef Dibal.

• Maximálně vyrušuje, minimálně pracuje.

Některé poznámky byly napsané spíše proto, aby v té žákovce nějaká byla.

- Bez dovolení padá ze židle.
- Vyrušuje o přestávce.
- Dává pozor, jestli dávám pozor, a když si myslí, že nedávám pozor, tak nedává pozor.
- Hodil houbou po učitelce, ta po dopadu na zem udělala loužičku.
- Pravidelně chodí do školy nepravdělně.
- Byla přistižena s větším množstvím sněhu.
- Strká si lentilky do nosu a hraje všemi barvami.
- Pochutnává si při vyučování na savém papíru.
- Ten roste pro kriminál.

Náštestí jsou dva měsíce dost dlouhá doba na to, abychom si úspěšně vyprázdnili hlavy a pak se do nich snažili zase co nejvíce nacpat... Stejně se na začátku září budeme těšit zpátky.

Renča

Z časopisu IN

KŘESŤANÉ O PRÁZDNINÁCH

Jsou to už léta, co pan kardinál Tomášek napsal tento pastýřský list k začátku prázdnin. Přesto i nám dnes může být povzbuzením.

Drazí bratři a sestry,

V těchto dnech můžeme slyšet často opakované přání: „Hezké prázdniny, hezkou dovolenou!“

Nejvíc ze všech nám to přeje náš nebeský Otec. Přeje nám, abychom měli v duši radost. Ukazuje nám cestu a také nám nabízí sílu, abychom touto cestou šli. To, čemu říkáme Boží zákon, jsou slova nejmoudřejšího Otce, který dobře ví, co je třeba, abychom byli opravdu šťastní.

Chodíme-li o prázdninách přírodou s otevřenými očima, vidíme stopy jeho krásy a projevy jeho moci v každé maličkosti i ve velikosti jeho díla. V Písmě svatém je často

vyslovován tento obdiv: „Jásejte Bohu všechny země. Řekněte Bohu: „Jak úžasná jsou tvá díla“ (Žl 65). „Nebesa vypravují o Boží slávě, oblaka hovoří o díle jeho rukou“ (Žl 19,2). Jak dobře se modlí v tichu přírody! A v poutních svatyních, po staletí posvěcovaných neščetnými modlitbami. V nezbytné výstroji křesťana o prázdninách by neměla chybět duchovní kniha, a samozřejmě růženec. Najděte si čas na modlitbu a nebudete lidmi uštványmi chvatem. Někdy nemusí být snadné dostat se na mši svatou. Ale nestojí snad mše sv. za několik kilometrů navíc? Možná, že právě toto „navíc“ způsobí, že prožijeme mši svatou tak, jak jsme ji třeba po celý život neprožili. „Kdo bohatě rozsévá, bude bohatě sklízet“ (2 Kor 9,6).

Hlavní zdroj síly - a zdraví duše - nám dává Pán Ježíš ve svatém přijímání. Budme vynalézaví v hledání možností, jak i o prázdninách přijmout Pána v Eucharistii.

Také si stanovte - sami nebo s celou rodinou - na každý den některé ze slov Pána jako „slovo života“. Poznáte, jak pravdivá jsou slova žalmu: „Svítilnou mým nohám je tvé slovo a světlem na mé stezce“ (Žl 118,105).

Uvědomte si dopad svého jednání na ostatní mladé lidi, na své přátele, případně na mladší sourozence! Neškodte jejich duším špatným příkladem.

Vás, bratři a sestry, kteří žijete v manželství, vyzývám ve jménu našeho Spasitele Ježíše Krista, abyste všude předcházeli dobrým příkladem, - aby z vašeho jednání bylo jasně vidět, že berete vážně své manželství a manželskou věrnost. Varujte se zesměšňovat manželskou věrnost. Na vás také záleží, zda se změní lavina manželských rozvrátí.

Rodiče, přičiňte se, aby vaše děti mohly poznávat Boží velikost, lásku a krásu Boží pravdy - aby zakusily radost z upřímné a důvěrné modlitby..

Přeji vám, abyste prožili prázdniny a dovolenou ve zdraví duše i těla.

V tomto duchu jsem s vámi a ze srdce vám žehnám.
váš

František kard. Tomášek

SLAVNOST TĚLA A KRVE PÁNĚ

je dnem slavení účty k svaté Eucharistii. Průvody Božího Těla jsou pro nás příležitostí provázet Krista také vnějším světem stvoření a prokazovat mu veřejnou úctu. Lidé mají rádi vnější slávu a parádu, patří k našemu slavení, ale musíme si uvědomit, že pravdivé a skutečné prokazování účty eucharistickému Kristu předpokládá, že dobře známe vnitřní tajemství Těla a Krve Páně.

Člověk, který nemá zažitu úctu k tajemné Eucharistii, který častěji nepřijímá Krista ve svátosti oltářní, ten bude asi nepravdivě a nějak divně slavit vnější slavnost Božího Těla. Abychom se mohli pravdivě poklonit svátostnému Spasiteli a vzdát mu úctu, musíme nejprve znát ono tajemné.

Když vyslovíme slovo Eucharistie, obejme nás tajemství Zeleného čtvrtku. To byl vrchol Kristova života mezi učedníky. A zde nejen pro ně, ale pro celé lidstvo zanechal největší dar své lásky. A zároveň uzavřel novou a věčnou smlouvu. Smlouva se uzavírala nejvyšší hodnotou života a tou byla krev. Krev je znamením života. Ve Starém zákoně, kdy jí byla pokropena kniha zákona a lid, bylo to znamení, že smlouva je uzavřena.

U přírodních národů při uzavírání důležitých smluv se partneři na rukou řízli a ruce přiložili tak, aby se krev obou smísila.

Novozákonní smlouva byla také zpečetěna krví. Ale zde se stalo ještě něco nepředstavitelného. Ježíš vymyslel způsob, jak se jeho a naše krev smísí a vytvoří to nejužasnější a tajemné pouto. Dává nám svoje tělo s krví a my je přijímáme.

Toto tajemství i s jeho dalším dopadem na naše životy vyjádřil jeden skvělý muž, sv. Albert Chmielowski slovy: Dívám se na Ježíše v Eucharistii. Vymyslela jeho láska něco krásnějšího? Když on je chlebem, i my budeme chlebem pro bližní. Těch několik slov nám stačí k tomu, abychom mohli neustále promýšlet onu hloubku tajemného svátku Eucharistie.

Děkan Jan Daněk

PRVNÍ PÁTEK - ŠKOLA LÁSKY

Co člověk neumí, to pokazí. To je stará zkušenost. Proto se lidé musí stále něčemu učit. Konají se kurzy, školení.

Naše první pátky jsou také školou: školou lásky Boží. A není to škola snadná. Máme se v ní učební látku učit nejen znát, ale máme se naučit ji i žít, jednat podle pravidel života v lásce. Proto má tato škola tolik tříd. Je víc než devítiletka, víc než 12ti-letka, je to celoživotka. Náplň školení vystihuje sv. Pavel v epistoletě svátku Srdce Páně: „Abyste byli schopni pochopit celou šíři a hloubku Kristovy lásky.“ A hned dodává: „I když to přesahuje lidské chápání.“ Dobře, že nám připomíná, že to přesahuje naše chápání, že se za celý život nenaučíme vše, a za to, co se naučíme, budeme zavázáni věčností Duchu svatému – Učíteli. Ubrání nás to od samolibého pocitu elitních chovanců výlučného ústavu pro ty nejhodnější: budeme umět zůstat vždy pokorní. Naši učebnici je Kristovo evangelium, Kristova obětavá láska. Máme se naučit ji následovat a jednat také tak.

Na obrazech křížové cesty nacházíme dvě zastavení lidského soucítu: Veroniku a plačící ženy. Jak Veronika, tak ženy přicházely ke Kristu se soucitem a láskou, ale Veroniku Pán odměnil a ženy pokáral. Proč ten rozdíl? Veroničina láska se projevila činem, jde a chce mu pomoci jak umí. Ženy jen stály a plakaly a litovaly ho. Kristus obrací jejich i naši lásku správným směrem: „Obráťte svůj soucit ke svým dětem, obraťte lásku k lidem kolem sebe, služte jim, pomáhejte jak umíte a bude to služba mně samotnému.“

To je základní poučka ve škole Boží lásky: Miluj Boha ve svém bližním. Tvá víra není planým citem, ale účinnou pomocí.

Kristus je stále kolem tebe s křížem lidských hříchů na rameni. Den co den mu můžeš s Veronikou podávat roušku své pomoci, stírat prach s jeho tváře na jeho lidských bratřích. On tě odmění tím, že budeš stále víc podoben jemu, že získáš tvář jeho láskyplné vlídnosti.

UPÁLENÍ JANA HUSA

Pro uklidnění Husovy záležitosti naléhal král Zikmund na to, aby se projednávala na kostnickém koncilu a nabídl Husovi svobodný gjejt. Hus souhlasil a přišel 1. listopadu 1414 do Kostnice. Papež ho zbavil klatby a Hus se mohl volně pohybovat. Dne 28. listopadu se konal první výslech. Na nátlak kardinálů a přes císařův příslib byl pak Hus zatčen a 6. prosince dopraven do klášterního vězení u dominikánů. Ačkoli Zikmund důrazně protestoval, zůstal Hus ve vězení.

Projednávání jeho pře se v prvních měsících roku 1415 dostalo jaksi do pozadí před nejdůležitější otázkou církevní jednoty, pak však nastal nečekávaný obrat. Ve víru události po útěku Jana XXIII. z Kostnice se koncil energicky ujal Husova

problému, naskýtala se tu totiž příležitost dokázat, že koncil je příslušný ve věcech víry.

Dnes se dá těžko porozumět procesu, který následoval. Vedení přešlo na kardinály d'Avilly, Fiastra, Zabarellu a kancléře pařížské univerzity Gersona; patřili k nejpřednějším osobnostem koncilu a o jejich duševních a morálních kvalitách není pochyb. Nebyli to Němci, nýbrž Francouzi, takže nemohlo jít o nacionální afekty; spíš umírnění konciliaristé, nadto rozhodní odpůrci Jana XXIII. a ostatních rozkolných papežů. Přesto jim musí objektivní bádání vytknout stranickou zaujatost a kárat vedení procesu.

Hus se energicky hájil proti výtce, že je kacíř. Vytkli mu 30 heretických vět jeho spisů. Hus nepopíral, že je napsal, ale popíral jejich heretický smysl a snažil se je vykládat pravověrně; proto se zdráhal odvolat je. Žádali ho, aby odvolal aspoň nesprávný smysl. Namítal, že nemůže odvolat, čemu nikdy neučil a co ani neměl na mysli.

Došlo k nekonečným diskusím, jež zůstávaly bez výsledku a podrobovaly trpělivost soudců těžké zkoušce. Pomyšlíme-li na vášnivě rozčilení oněch dnů a na nanejvýš vzrušenou celkovou náladu, pak přiznáme postupu soudců polehčující okolnosti stejně, jako jsme ochotni projevit porozumění pro obžalovaného. Nechybělo pokusů vyjít mu co nejvíce vstříc a umožnit mu odvolání. Hus všechny takové požadavky neústupně odmítal.

Kardinálové d'Avilly a Zarabella ho na výslovné přání Zikmundovo ještě 5. července navštívili ve vězení a marně ho přemlouvali k odvolání; pak došlo 6. července 1415 před koncilem shromážděným v kostnickém dómu k závěrečnému rozsudku; zněl na smrt, protože Hus ve svých spisech Viklefovy bludy hájil a kázal. Týž den byl na popravišti vydán na smrt upálením.

AUGUST FRANZEN z knihy Malé dějiny církve

JERUZALÉMSKÉ PŘEKVAPENÍ

Milí posluchači, nedávno jsem byl v Jeruzalémě. Staré město je tam pomyslnou čarou rozděleno do čtyř částí, arabské, arménské, židovské a křesťanské. Damašská brána vede do arabské čtvrti, a okamžitě se octnete v Orientě. Uzoučké uličky překryté plátěnými stříškami a zúžené ještě stolky a regálky se zbožím neumožňují příliš velké zdržování nebo rozhlížení. Jeden chodec jedním směrem a opačně taky jeden. Když jsem v těchto stísněných prostorách plných lidí a rámusu obchodníků slyšel zleva vyzvánět kostelní zvony a zprava reprodukovanou výzvu muezzina, měl jsem okamžitě mnohem víc pochopení pro ateisty. Nevěděl jsem, co si v té chvíli mám vůbec myslet. Zda se tam vůbec vejde nějaké moje soukromé uvažování.

V tomhle rozpoložení jsem najednou spatřil proti sobě jdoucího mladého, ortodoxního Žida. Dokonale černě oblečen, s širokým kloboukem, v naprostém vnitřním klidu pomalu krácel uličkou plnou vyvolávajících Arabů, s hlavou zabořenou do malé knížky. A teď to překvapení: ostatní kolemjdoucí ho zcela respektovali. Pokud to šlo, předešli ho, pokud nebylo dost místa, ukázněně počkali, až se ulička trochu rozšíří. Nevšimnul jsem si žádného napětí. Možná, že bylo někde pod povrchem, ale nic tomu nenasvědčovalo. Spíše se mi zdálo, že neřešené problémy lidského soužití se projeví až po účelovém popichování a rozešťování.

Soužití lidí je někdy obtížné všude, i mezi námi.

Ježíš říkal, že k bojování nemusí docházet vůbec. Musíš si ovšem připustit, že nejsi hrdina nebo princ nebo princezna, na kterou všichni s obdivem hledí, ale že jsi stejný jako ten, koho chceš poučovat nebo pokorovat. Samozřejmě, že se s ním nemůžeš srovnat, jsi docela jiný. Jeho nedostatky jsou jiné než tvoje.

Ale když tomu věnujete trochu času, že to cítíte stejně jako já?

P. Pavel Kuneš

ZAMILOVANÍ MAJÍ VYPNUTÝ ROZUM

Volný svazek je dnes velice riskantní, protože mužům není hanba opustit i partnerku ve vysokém stupni těhotenství, říká psycholožka **Zdeňka Sládečková**.

Když přeskočím jiskra a lidé se do sebe zamilují na první pohled, je to záruka perspektivního vztahu?

Řekla bych tak padesát na padesát. Profesionálně, jako psycholožka zabývající se partnerskými vztahy, na přeskakování jisker moc nevěřím.

Proč se nelze spoléhat na zajištění?

Sympatie na první pohled většinou vyvolává dojem, že člověk sympaták má jaksi automaticky všechny vlastnosti, které jsou v souladu s našimi představami o partnerovi. Ale takovou jistotu po zajištění většinou nemáme.

A lze po nějaké době rozpoznat skutečné vlastnosti člověka do kterého jsme se zamilovali?

V první fázi tzv. zamilovanosti příroda zatáhne růžovou oponu, rozumová složka chování se prakticky vypíná a partner se jeví jako zcela ideální. V přírodě je to tak zařízeno proto, aby se lidé sblížili, což je v případě, že ve svém jednání a chování hledají chyby, dost obtížné.

Jak dlouho trvá období zamilovanosti?

Přibližně jeden rok, ale někdy i dva až tři. Po tuto dobu je psychika naplněna emocemi, takže rozum nemá šanci cokoli korigovat.

A nelze skutečné vlastnosti partnera rozpoznat třeba na společné týdenní dovolené, kde mohou prožít nějakou krizovou situaci?

Když lidé hrají příjemnou hru zamilovaných a v jejím rámci odjedou na jeden dva týdny někam, kde jsou většinou spolu, je to podle mě dobrá cesta k poznání.

Člověk může nečekaně získat první zprávy o skutečné podobě toho druhého. Na rande totiž chodí lidé připravení a vyladěni na

optimistickou vlnu, ale během týdne nebo dvou se člověk začne chovat tak, jak mu to je vlastní. Předstírat tak dlouhou dobrou náladu a vlídnou tvář je nereálné. Zamilovaní tedy mají určitou šanci poznat, že ve vztahu něco nesedí.

Často se ale stává, že spolu lidé chodí nebo i žijí několik let a vztah se rozpadne nedlouho poté, co uzavřou manželství. V čem vidíte příčinu?

Důvodů je několik. Jedním z nich je fakt, že člověk se po pubertě ještě psychicky vyvíjí k dospělosti. Takže pokud spolu začali lidé chodit třeba v sedmnácti, mohou se sice do jisté míry učit soužití, ale zároveň se stále více projevuje jejich individualita. A průsvih nastane, když každý zamíří na zcela opačnou stranu. Takže třeba ve dvaceti zjistí, že z partnera nebo partnerky je najednou úplně jiný člověk. Ovšem jak se bude osobnost vyvíjet, lze dopředu velmi těžko poznat.

Není řešením volný svazek?

Volné svazky jsou velmi riskantní, protože už není hanbou opouštět partnerku ve vysokém stupni těhotenství. A už ani děti nemusí vztah udržet, protože stále klesá míra odpovědnosti za vlastní ženu a za potomky. Muži jdou dnes do svazku většinou kvůli domácímu kompletnímu servisu, jaký znají od maminky, ale nikoliv proto, aby nesli odpovědnost za partnerku a děti.

Kde se to v mužích vzalo?

Dnešní generaci kluků většinou vychovávají jenom ženy. Těžko tedy nacházejí vzor chlapské odpovědnosti, když jsou hýčkáni od maminky, která se jim snaží nahradit i tatínka. Zároveň vymizelo prostředí, kdy se puberták, dostával do světa dospělých chlapů.

Například povinná vojna?

Možná i vojna, ale mám na mysli třeba chlapecké internáty, kde spolu žijí mladší i starší kluci a vychovatelé.

Nemá nezodpovědné chování mužů kořeny v emancipačních snahách žen vyrovnat se mužům?

Myslím, že tím to začalo a teď za to ženy pykají.

Ptal se Josef Matyáš v L.N.

NAVŠTÍVÍ NÁS
SVATÝ OTEC BENEDIKT XVI.
Praha, Brno, Stará Boleslav
26. -28. září 2009.

Modlíme se:

Bože, náš nebeský Otče, děkujeme Ti, že nás navštívil Svatý otec Benedikt XVI. Veď nás svou láskou, abychom se dobře připravili na setkání s tím, kdo řídí celou církev. Abychom ho přijali jako Marta a naslouchali mu jako Maria, když je navštívil Kristus.

Dej nám: ať se zpevní naše víra, abychom pozorně naslouchali jeho slovům; ať se s nadějí otevřou naše srdce, neboť nám jistě přináší dobrou zvěst; ať se rozhoří naše láska, aby se u nás cítil dobře.

Dopřej nám, abychom mu mohli ukázat mnoho dobrých činů a udělali mu tím radost. Dej, aby dny, které v naší vlasti stráví, byly pro něho i pro nás a celou společnost přínosem a povzbuzením.

Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána. Amen.

MODLITBA STÁRNOUCÍHO KNĚZE

Bože, celý život jsem ze všech sil sloužil druhým lidem. Nebylo týdne, kdy bych nepodal svaté přijímání, nevyslechl lidské strasti ve svátostné zpovědi, nebo neutěšil zarmoucené srdce, když hledalo pomoc. Snažil jsem se být druhým nablízku ve chvílích těžkých i v těch všedních. Víím, že ne vše, co jsem v životě konal, bylo dobré a správné. Ale stejně, jako jsem druhým odpouštěl jejich pochybení, vždy jsem se modlil za to, aby i mně bylo odpuštěno.

Dnes však, když mi sil ubývá a mé tělo i duše jsou znavené, nosím v sobě tolik obav. Jak strávím poslední roky života? Co se mnou bude? Kdo se o mě postará? Až budu muset odejít z farnosti pryč, kdo z mých přátel si na mě najde čas? Bude někdo stát o mou společnost? Budu mít ještě vůbec nějaký domov?

Pane, neopust' mne!

.....
Matouš: farní občasník, pro vnitřní potřebu vydává farnost Fryšava